

Alþingi
Erindi nr. P 135/1527
komudagur 22.2.2008

Nefndasvið Alþingis
Austurstræti 8-10
150 REYKJAVÍK

Reykjavík, 19. febrúar 2008.

Umsögn Alþjóðahússins ehf. um frumvarp til laga um breyting á lögum nr. 96/2002, um útlendinga, með síðari breytingum, 337. mál, flokkar atvinnuleyfa, EES-reglur o.fl.:

Alþjóðahúsið telur frumvarp þetta mjög til bóta og til þess fallið á margan hátt að skýra réttarstöðu þeirra sem sækja um dvalarleyfi hér á landi, sem og að með frumvarpi þessu er leitast við að samræma lögín núverandi lagaframkvæmd og verklagi. Þó skulu nokkrar athugasemdir gerðar við efni frumvarpsins:

1. Mörg ákvæða núverandi reglugerðar um útlendinga eru færð inn í frumvarpið, s.s. ákvæði um flokka dvalarleyfa, undanþágur frá dvalarleyfi, félagslega aðstoð ríkis eða sveitarfélags, vegabréfaáritanir o.fl. Telur Alþjóðahús það horfa mjög til betri vegar en þó er enn gerð athugasemd við of víðtækt framsal löggjafarvalds til framkvæmdavalds. Dæmi um slíkt má t.d. finna í 2. gr. frumvarpsins en þar er mælt fyrir um að samkvæmt 1. mgr. 3. gr. laganna geti dómsmálaráðherra sett reglur um heimild útlendinga til að koma til landsins og dveljast hér á landi, þar á meðal um frekari skilyrði fyrir dvalar- og búsetuleyfi. Slík skilyrði eiga fremur heima í lögum að mati Alþjóðahúss, og er ekki fallist á athugasemdir frumvarpsins um að óraunhæft sé að útiloka að útfæra þurfi einstök atriði með þessum hætti. Þá er og í fleiri ákvæðum frumvarpsins kveðið á um heimild dómsmálaráðherra til að setja nánari reglur, t.d. í 6. gr. og 15. gr.

Samkvæmt 2. mgr. 66. gr. stjórnarskrárinnar sbr. stjórnskipunarlög nr. 97/1995, skal með lögum skipað rétti útlendinga til að koma til landsins og dvalar og fyrir hvaða sakir hægt er að vísa þeim úr landi. Telur Alþjóðahús framangreind ákvæði frumvarpsins því ekki í samræmi við áskilnað stjórnarskrárinnar að þessu leyti, því verði löggjöfin ekki nógu skýr og reglurnar óaðgengilegar, sem er miður, því frumvarpinu í heild er ætlað að skýra stöðu umsækjenda um dvalarleyfi á Íslandi.

Auk almennrar reglugerðarheimildar í 58. gr. núgildandi laga eru reglugerðarheimildir sem lúta bæði að efnisreglum og málsmeðferðarreglum mjög víða í lögnum. Til þess að lögín samræmist ákvæði 2. mgr. 66. gr. stjórnarskrárinnar telur Alþjóðahús, þrátt fyrir þær

breytingar sem þó eru lagðar til samkvæmt frumvarpinu, að réttara væri að lögin sjálf innihéldu skýrari reglur. Sérstaklega er þetta mikilvægt varðandi efnisreglurnar sjálfar. Eins og frumvarpið er nú, er réttur útlendinga til að koma til landsins og dvelja hér í mörgum tilfellum enn háð skilyrðum sem dómsmálaráðherra hefur heimild til að setja samkvæmt ákvæðum frumvarpsins. Þetta er einkum varhugavert þar sem lögin snerta í mörgum tilvikum grundvallarmannréttindi fólks.

2. Um 4. gr:

Í lokamálslið 2. mgr. 4. gr. frumvarpsins er að finna nýmæli sem Alþjóðahús styður heils hugar. Er þar mælt fyrir um heimild til að synja um vegabréfsáritun þegar grunur leikur á að umsækjandi um vegabréfsáritun eða barn hans muni sæta misnotkun eða ofbeldi í ferð sinni hingað til lands. Í athugasemdum með ákvæði þessu kemur fram að um ákveðin verndarsjónarmið sé að ræða og að gert sé ráð fyrir að rökstuddur grunur dugi hér sem ástæða synjunar.

Í ljósi þeirrar reynslu sem safnast hefur upp í Alþjóðahúsi og þess úrræðaleysis sem hingað til hefur gætt varðandi stöðu kvenna og barna sem hingað koma og lenda í þeim aðstæðum er að ofan er lýst, telur Alþjóðahús síst of langt gengið með ákvæði þessu. Hér er leitast við að vernda aðila, sem oft og tíðum eru minni máttar, fyrir þekktum ofbeldismönnum. Til Alþjóðahúss leita árlega konur sem búa við ofbeldi í parasambandi, hvort sem er sambúð eða hjúskap og of oft eru börn þeirra einnig fórnarlömb hvers kyns misnotkunar og ofbeldis. Oft er umsókn um vegabréfsáritun, og koma þess er hana fær til landsins, undanfari lengri dvalar s.s. á grundvelli hjúskapar. Eins og áður greinir er allt of oft raunin sú að erlendur einstaklingur búi við ofbeldi af hálfu maka síns, þrátt fyrir að til flestra sambanda sé stofnað á réttum forsendum og farsæl hjónabönd séu reglan fremur en undantekningin. Því er og við að bæta að allnokkrir einstaklingar búsettir hér á landi hafa oft en einu sinni og oft en tvisvar gengið að eiga erlendar konur sem síðan flýja heimilið að lokum, ýmist í Kvennaathvarf eða til vina og kunningja hér á landi.

3. Um 5. gr:

Í athugasemdum með ákvæðum e. og f. liðar 5. gr. frumvarpsins kemur fram að þegar hjúskap eða staðfestri samvist ljúki, þá bresti forsendur fyrir undanþágu frá dvalarleyfi og að þá þurfi viðkomandi að sækja um dvalarleyfi hafi hann hug á áframhaldandi dvöl hér á landi.

Að mati Alþjóðahús er staða einstaklinga sem framangreint á við nokkuð óljós. Er tryggt að einstaklingurinn fái dvalarleyfi hér á landi, og það jafnvel þó hann hafi dvalið hér árum saman? Á einstaklingurinn völ á búsetuleyfi ef hann hefur dvalið hér í 4 ár? Hvaða áhrif munu erfiðleikar vegna skilnaðarins, t.d. þörf fyrir tímabundna fjárhagsaðstoð hafa á möguleika einstaklingsins á dvalarleyfi?

Í athugasemdum með ákvæði þessu er í engu getið hver staða sambúðaraðila verði við slit sambúðar en væntanlega þurfa þeir jafnframt að sækja um dvalarleyfi.

4. Um 8. gr:

Samkvæmt 2. mgr. 8. gr. frumvarpsins segir að atvinnuleysisbætur eða greiðslur í formi félagslegrar aðstoðar ríkis eða sveitarfélags teljist ekki trygg framfærsla og uppfylli því ekki grunnskilyrði dvalarleyfis. Þykir Alþjóðahúsi nokkuð langt gengið ef einstaklingur sem misst hefur atvinnu og hefur unnið sér rétt til atvinnuleysisbóta, fái

ekki leyfi sitt framlengt. Hann er væntanlega í atvinnuleit og sá almenni réttur sem einstaklingar á vinnumarkaði vinna sér inn ætti ekki að hafa áhrif á möguleika sumra þeirra á framlengingu dvalarleyfis, einkum ef þeir eru aftur komnir til vinnu en hafa fengið atvinnuleysisbætur í gildistíma fyrra dvalarleyfis. Í þessu sambandi má benda á einstaklinga sem misst hafa störf vegna tímabundins samdráttar í aflamarki þorsks.

Varðandi félagslega aðstoð tekur Alþjóðahús undir það að sé einstaklingur alfarið á framfæri félagsmálayfirvalda að þá geti það ekki talist trygg framfærsla, þó Alþjóðahús meti það svo að taka verði tillit til aðstæðna einstaklingsins hverju sinni. Svo sem ákvæðið er orðað verður þó ekki af ráðið hvort annars konar greiðslur en bein framfærsla falli hér undir, s.s. námsaðstoð til barna efnalítilla foreldra, húsaleigubætur, o.þ.h. Er Alþjóðahúsi kunnugt um að í framkvæmd lítur Útlendingastofnun ekki til slíkra greiðslna en betur færi á því að undanskilja þær með skýrum hætti.

5. Um 10. gr:

i) Alþjóðahús gerir athugasemdir við 10. gr. b. frumvarpsins, en þar segir að dvalarleyfi fyrir íþróttafólk geti ekki orðið grundvöllur búsetuleyfis. Verði ákvæðið að lögum verður staða erlends íþróttafólks sem hingað kemur mun verri en nú er, þar sem þau hafa hingað til fengið leyfi sem skapar grundvöll fyrir búsetuleyfi eftir að fyrsta dvalar- og atvinnuleyfi er framlengt. Ætla verður að margt íþróttafólk sem hingað kemur festi hér rætur og hafi hug á að dvelja hér um lengri eða skemmri tíma og mun því ákvæði sem þetta girða fyrir þann möguleika.

ii) Í 10. gr. d segir að óheimilt sé að veita einstaklingi sem fengið hefur dvalarleyfi vegna vistráðningar dvalarleyfi samkvæmt ákvæðum 12. gr.-12. gr. c fyrir en að lokinni tveggja ára dvöl erlendis frá lokum gildistíma leyfisins. Sér Alþjóðahús ekki nauðsyn þess að takmarka svo möguleika einstaklings á að fá annars konar leyfi hér á landi og mun skilyrði þetta eflaust reynast viðkomandi erfitt í einhverjum tilvikum.

iii) Hvað 10. gr. e varðar, þá fagnar Alþjóðahús því að nú skuli við fyrstu endurnýjun dvalarleyfis fyrir námsmann nægja að hann hafi lokið prófi í 50% námsefnis, því raunin er sú að oft reynist fyrsta önnin námsmönnum mun erfiðari en þær seinni.

iv) Hvað varðar 2. mgr 10. gr. e, þá segir þar að veita megi útlendingi sem dvalist hafi á landinu á grundvelli dvalarleyfis samkvæmt 13. gr. en missi rétt til dvalar á þeim forsendum við 18 ára aldur, dvalarleyfi til að stunda nám við framhaldsskóla.

Í núverandi framkvæmd hafa ungmenni sem dvelja hér á grundvelli fjölskyldusameiningarleyfis, fengið, við 18 ára aldur, leyfi sem skapar grundvöll fyrir búsetuleyfi, hvort sem þau hafa stundað nám eða verið á vinnumarkaði. Svo sem ákvæði þetta hljóðar virðist sem einstaklingar í þessari stöðu fái nú leyfi sem ekki skapar grundvöll fyrir búsetuleyfi þó þeir hafi haft slíkt leyfi fram að því. Slíkt er óásættanlegt að mati Alþjóðahúss.

v) Í 10. gr. f er mælt fyrir um dvalarleyfi á grundvelli mannúðarsjónarmiða. Í athugasemdum með ákvæðinu segir að lagt sé í hendur stjórnvalda að meta hversu langt eigi að ganga í að meta hvort veita eigi undanþágu frá skilyrðum 11. gr. enda séu forsendur í málum misjafnar hverju sinni. Alþjóðahús tekur undir þetta sjónarmið, því aðstæður eru ákaflega mismunandi og fjölbreyttar, en leggur þó til að einhvers konar skilgreiningu verði beitt um dvalarleyfi af mannúðarástæðum. Til dæmis að slíkt leyfi verði veitt þeim sem falla ekki undir ákvæði Flóttamannasáttmála SÞ ef líkur eru á að

hlutaðeigandi einstaklingur verði tekinn af lífi eða sæti ómannúðlegri meðferð í heimalandi eða því ríki sem hann skal sendur til eða ef í heimalandi hans eigi milliríkja- eða innanlandsátök sér stað.

Enn fremur skal bent stöðu erlendra kvenna, sem hafa verið beittar líkamlegu og/eða andlegu ofbeldi, og yfirgefið hafa maka sinn þess vegna. Margar þeirra eru ekki komnar með ótímabundið dvalarleyfi, og, ef þær koma frá löndum utan EES, eiga þær jafnvel ekki völ á atvinnuleyfi. Að mati Alþjóðahúss verður að taka tillit til stöðu þessara kvenna, annað hvort með sérstakri heimild til veitingu dvalarleyfis af mannúðarástæðum eða með annars konar undanþáguheimild, t.d. í 5. gr. frumvarpsins, sem verði 2. mgr. 8. gr. laganna.

Þá skal enn fremur á það bent að íslensk stjórnvöld hafa í hyggju að fullgilda Palermo viðaukann við samning SP gegn skipulagðri glæpastarfsemi sem og samning Evrópuráðsins um aðgerðir gegn mansali. Til að það verði unnt skal tryggja fórnarlömbum mansals dvalarleyfi í tilteknum tilvikum. Þykir Alþjóðahúsi því verða að kveða á um slíkt leyfi annað hvort sérstaklega skilgreint undir ákvæði um dvalarleyfi af mannúðarástæðum eða í sérstöku ákvæði.

vi) Varðandi 10. gr. g leggur Alþjóðahús til að felt verði niður það skilyrði fyrir veitingu bráðabirgðadvalarleyfis til hælisleitanda að ekki leiki vafi á því hver hann sé. Margir hælisleitendur koma hingað án skilríkja eða jafnvel með fölsuð skilríki. Að veita hælisleitanda, sem ekki hefur sýnt fram á hver hann er, ekki bráðabirgðadvalarleyfi fyrr en eftir að hann hefur endanlega fengið synjun um hæli, telur Alþjóðahús í fyrsta lagi vera þjóðhagslega óhagkvæmt, þar sem, í stað þess að einstaklingurinn sjái fyrir sér sjálfur, þá þarf ríkið að standa straum af upphaldi hans.

Í öðru lagi má benda á að veiting slíks leyfis auðveldar leyfishafa aðlögun að íslensku samfélagi, fari svo að honum verði veitt hæli eða dvalarleyfi af mannúðarástæðum, og jafnvel, snúi hann til baka til síns heimalands, að enduraðlögun inn í samfélagið þar. Þá eru mun minni líkur á að einstaklingar með bráðabirgða dvalar- og atvinnuleyfi sem hafa því eitthvað fyrir stafni, hafi sterkari sjálfsmýnd og finni síður fyrir kvíða, ótta og þunglyndi, heldur en þeir sem sitja aðgerðarlausir og bíða úrlausnar sinna mála. Miða mætti við þrjá mánuði, t.d. vegna skoðunar á því hvort senda eigi beiðni til þess ríkis sem einstaklingurinn kom frá um að senda hann þangað aftur, en veita möguleika á leyfi strax í þeim málum sem þegar eru tekin til efnismeðferðar.

Þá skal og bent á stöðu þeirra sem fengið hafa endanlega synjun á hælisumsókn sinni og hefur ekki verið veitt dvalarleyfi af mannúðarástæðum en hefur, einhverja hluta vegna, ekki verið unnt að vísa úr landi. Nokkrir einstaklingar í þessari stöðu hafa dvalið hér árum saman og verið veitt leyfi til sex mánaða í senn. Hversu lengi þarf einstaklingurinn að dvelja hér þar til honum verður veitt leyfi til lengri tíma? Á hann aldrei möguleika á ótímabundnu leyfi? Oft og tíðum er mjög erfitt fyrir einstaklinga með þessa tegund dvalarleyfa að fá vinnu, því vinnuveitandi sér ekki fram á langtímarstarf ef einungis er tryggt að einstaklingurinn dvelji hér á landi sex mánuði fram í tímann.

6. Um 11. gr:

Í 1. mgr. 11. gr. frumvarpsins er mælt fyrir um þau skilyrði sem umsækjandi um dvalarleyfi vegna fjölskyldusameiningar þurfi að uppfylla til þess að fá dvalarleyfi á Íslandi. Þar kemur m.a. fram að nánustu aðstandendur þeirra sem stundi doktorsnám hér á landi á grundvelli 12. gr. e, geti fengið dvalarleyfi hér á landi. Í athugasemdum með

ákvæðinu varðandi hið síðast nefnda segir að tillögu þessa sé að rekja til samnings menntamálaráðherra við Háskóla Íslands til 2011, en eitt af markmiðum hans sé að styrkja stöðu háskólans í alþjóðlegu umhverfi háskólamenntunar.

Alþjóðahús styður eindregið að doktorsnemum verði gert kleift að fá fjölskyldu sína hingað til lands. Hins vegar er gerð athugasemd við það að öðru skuli gegna um aðra þá sem stunda nám hér á landi á grundvelli leyfis samkvæmt 12. gr. f, hvort sem er við framhaldsskóla eða háskóla. Sér Alþjóðahús engin málefnaleg rök fyrir því að láta ekki hið sama yfir þá einstaklinga ganga.

Alþjóðahús fagnar því að í 2. mgr. 11. gr. frumvarpsins sé ekki að finna áskilnað um lágmarksaldur maka svo sem nú er áskilið í 13. gr. laga um útlendinga. Í 3. mgr. ákvæðisins er m.a. mælt fyrir um að ef rökstuddur grunur sé fyrir hendi um að til hjúskapar, staðfestrar samvistar eða sambúðar hafi eingöngu verið stofnað í þeim tilgangi einum að afla dvalarleyfis eða ef ekki hafi verið stofnað til hjúskapar eða staðfestrar samvistar með vilja beggja hjóna, þá veiti það ekki rétt til dvalarleyfis. Í 3. málslíð ákvæðisins segir að ef annar makinn sé 24 ára eða yngri að þá skuli ávallt kanna hvort atvik séu með þeim hætti sem um geti í 1. og 2. málslíð.

Alþjóðahús hefur ekkert við ákvæði þetta að athuga utan síðasta málslíð þess. Betur hlýtur að fara á því að rannsaka tilvik ef rökstuddur grunur er fyrir hendi fremur en að gera slíkt að reglu á þeim forsendum einum að hlutaðeigandi einstaklingar hafi ekki náð tilteknum aldri. Slíkt á ekki við er íslenskir aðilar ganga í hjónaband eða ef um ríkisborgara EES eða EFTA ríkja er að ræða.

Alþjóðahús leggur enn fremur til að bætt verði inn sérstöku ákvæði um fjölskyldusameiningar flóttafólks. Ástæðan fyrir tillögu þessari er að flóttafólki er ekki fært að snúa til upprunalandis til að sameinast fjölskyldu sinni né heldur að sameinast þeim í öðrum löndum. Því ætti að heimila fjölskyldusameiningar flóttafólks þrátt fyrir að almennum skilyrðum væri annars ekki fullnægt enda fyrir því ríkar sanngirnisástæður.

Alþjóðahús lýsir heilshugar stuðningi við þau verndarsjónarmið er fram koma í 4. mgr. 11. gr. frumvarpsins og vísar til umfjöllunar um 4. gr. hér að framan.

7. Um 13. gr:

i) Alþjóðahús gerir athugasemdir við það að nú skuli útlendingur í öllum tilvikum þurfa að hafa haft tímabundið dvalarleyfi í 4 ár áður en hann getur sótt um búsetuleyfi. Þau rök er fram koma í athugasemdum með ákvæðinu, þ.e. að tillit hafi verið tekið til reglna á Norðurlöndunum eru ákaflega léttvæg þegar litið er til þess að um réttindaskerðingu er að ræða. Auk þess er meginreglan enn sú í Noregi að eftir þriggja ára dvöl með leyfi sem skapar grundvöll fyrir búsetuleyfi geti einstaklingur sótt um slíkt leyfi.

ii) Í c-lið 2. mgr. ákvæðisins segir að útlendingur skuli sýna fram á að framfærsla hans hafi verið trygg og að greiðslur almannatrygginga, atvinnuleysisbætur eða greiðslur í formi félagslegrar aðstoðar ríkis eða sveitarfélags teljist ekki trygg framfærsla og uppfylli því ekki skilyrði búsetuleyfis. Undanþága er heimil ef framfærsla hefur verið ótrygg um skamma hríð og ef ríkar sanngirnisástæður mæla með því.

Alþjóðahús fagnar undanþáguheimild þessari en bendir á, einkum hvað varðar greiðslur almannatrygginga, að einstaklingur sem orðið hefur óvinnufær t.d. vegna vinnuslyss eða

atvinnutengds sjúkdóms þarf oft á slíkum greiðslum að halda um lengri tíma, jafnvel til frambúðar verði honum metin varanleg örorka sem nemur a.m.k. 75 prósentustigum. Í ljósi þessa þykir Alþjóðahúsi því undanþáguákvæði þetta of þröngt eins og það er nú orðað.

Enn fremur telur Alþjóðahús nokkuð langt gengið ef einstaklingur sem misst hefur atvinnu og hefur unnið sér rétt til atvinnuleysisbóta, fái ekki búsetuleyfi. Hann er væntanlega í atvinnuleit og sá almenni réttur sem einstaklingar á vinnumarkaði vinna sér inn ætti ekki að hafa áhrif á möguleika sumra þeirra á búsetuleyfi, einkum ef þeir eru aftur komnir til vinnu en hafa fengið atvinnuleysisbætur í gildistíma fyrra dvalarleyfis. Í þessu sambandi má benda á einstaklinga sem misst hafa störf vegna tímabundins samdráttar í aflamarki þorsks.

Varðandi félagslega aðstoð gerir Alþjóðahús athugasemdir við að svo sem ákvæðið er orðar verður ekki af ráðið hvort annars konar greiðslur en bein framfærsla falli hér undir, s.s. námsaðstoð til barna efnalítilla foreldra, húsaleigubætur, o.þ.h. Er Alþjóðahúsi kunnugt um að í framkvæmd lítur Útlendingastofnun ekki til slíkra greiðslna en betur færi á því að undanskilja þær með skýrum hætti.

iii) Loks eru gerðar athugasemdir við d-lið ákvæðisins, þ.e. að einstaklingur skuli hafa haft dvalarleyfi á sama grundvelli síðustu 4 ár áður en umsókn um búsetuleyfi er lögð fram. Eins og staðan er í dag, hika konur, frá löndum utan EES og EFTA, sem beittar eru ofbeldi af hálfu maka sinna við að yfirgefa þá af ótta við að vera gert að fara úr landi og þrauka því í þrjú ár eða þar til þær fá búsetuleyfi. Verður vart annað séð en að nú sé verið að framlengja þann tíma sem þær þurfa að þola ofbeldið. Að mati Alþjóðahúss ætti fremur að stytta þennan biðtíma og kveða á um undanþágu í tilvikum af þessum toga.

iv) Alþjóðahús tekur heils hugað undir ákvæði 3. mgr. 13. gr. frumvarpsins enda um sanngirnismál að ræða.

8. Um 25. gr:

Í ákvæðinu er mælt fyrir um að EES eða EFTA útlendingur sem dvalið hefur löglega hér á landi í samfellt fimm ár samkvæmt 1. mgr. 36. gr. eigi rétt til ótímabundinnar dvalar hér á landi. Sama gildir um aðstandendur hans sem dvalið hafa hér löglega með honum í fimm ár.

Alþjóðahús leggur til að sama verði látið gilda um einstaklinga sem koma frá löndum utan EES og EFTA. Þrátt fyrir að alþjóðasamningar bindi okkur ekki gagnvart þeim einstaklingum þá sér Alþjóðahús enga málefnalega ástæðu fyrir því að beita öðrum reglum um þá einstaklinga sem hér hafa dvalið svo langan tíma. Hlýtur það að horfa til einföldunar auk þess sem sanngirnissjónarmið standa og til þess að í stað þess að setja þeim skilyrði fyrir veitingu búsetuleyfis, að þeir séu undir sömu sök seldir og EES og EFTA borgarar hafi þeir dvalið hér löglega um fimm ára skeið. Sama ætti að sjálfsögðu að gilda um fjölskyldur þeirra.

9. Að lokum saknar Alþjóðahús þess að í frumvarpinu er ekki að finna ákvæði er gerir einstaklingum utan EES og EFTA, sem hafa hug á að setjast hér að en hvorki til að vinna né vegna fjölskyldusameiningar, kleift að fá dvalarleyfi sem skapar grundvöll fyrir búsetuleyfi, þó þeir hafi nægt fé sér til framfærslu.

Til að skýra þetta nánar skulu tvö dæmi nefnd; annar aðilinn seldi hugbúnaðarfyrtæki og hugðist lifa af ávöxtun fjár síns. Hann hafði heillast af Íslandi er hann heimsótti landið fyrir nokkrum árum. Eina leiðin fyrir hann til að geta fengið dvalarleyfi sem skapar grundvöll fyrir búsetuleyfi var að stofna fyrirtæki og ráða sjálfan sig í vinnu.

Hitt dæmið er bandarísk kona sem á skyldmenni hér á landi og langar að setjast hér að þegar hún lætur af störfum. Á hún næga fjármuni til að sjá fyrir sér. Hún, eins og aðilinn í fyrra dæminu, fellur að núgildandi lögum ekki undir neinn flokk dvalarleyfa sem skapa grundvöll fyrir búsetuleyfi og, eins og áður segir, er ekkert slíkt ákvæði að finna í frumvarpi þessu.

Alþjóðahús lætur umfjöllun um önnur ákvæði frumvarpsins þeim stofnunum og aðilum eftir sem sérþekkingu hafa á viðkomandi sviði, s.s. Persónuvernd varðandi ákvæði um vinnslu persónuupplýsinga.

Virðingarfyllt,

Margrét Steinarsdóttir
lögfræðingur Alþjóðahúss